

Blestemul Șarpelui

Marin Mihalache

Cu vina strânsă din strămoși
Fără de grai, fără picioare
Port prin coclaurii umbroși
Destinul meu de târătoare.

Cum nu-mi găsesc un cer anume
Care ar trece peste gleznă
Străin și dușmănit de lume
Mă ghemui mai adânc în beznă.

Pripas pământului și rob
Cu suflet veșted de pădure
Mi-ndemn răbdarea ca pe-un orb
Durerea trupului să-ndure.

Când spre amurguri au s-adape
Cu sânge vreun ciopor de vite
De printre târșuri, ca pe-un șarpe
Mă vor strivi între copite.

Că în grădina raiului cerească
Am ispitit pe Eva cu un măr
Adam gustând, greșala lor firească
E rătăcire-n veci de adevăr.

Că sunt de-atuncea izgoniți din rai
Și azvârliți în lumea-acesta, iată
Sudoarea frunții să le fie trai
Și să-mi strivească țeasta cu o piatră.

Cu vina strânsă din strămoși
Fără de grai, fără picioare,
Port prin coclaurii umbroși
Destinul meu de târătoare.

Copyright © 2017 Marin Mihalache